

ವೀರಭದ್ರ ಚಿರತೆಗೆ ಬಲಿ

ಅಧ್ಯಾಯ 9

ಪಾಂಡುರಂಗ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಕಾಯನ ಬಳಿಯೇ ಕುಳಿತ. ಕಾಯ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ಉಣ್ಣು ತೊಡಗಿದ. ಕಮಲಿ ವಿಧಿ ಇಲ್ಲದೇ ಮಗನಿಗೆ ಊಟ ಮಾಡಿಸಲು ಅವನ ಪಕ್ಕವೇ ಕುಳಿತು ಅವನ ಬಾಯಿಗೆ ತುತ್ತು ಹಾಕ ತೊಡಗಿದಳು. ಕಾಯನಿಗೆ ಬೇಡ ಬೇಡವೆಂದರೂ ಮಿನಾಲಿಯ ನೆನಪು ಮರುಕಳಿಸಿತ್ತು. ಅವರು ಮಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ, ಕಟ್ಟಡ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದು, ಅವಧಿ ಮುಗಿದ ಬಳಿಕ ಶೆಡ್‌ನಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿ ಹೀಗೆ ಜೊತೆಗೆ ಕುಳಿತು ಉಣ್ಣುವುದಿತ್ತು. ಮಿನಾಲಿ ಹೀಗೇ ಸಾರಂಗನಿಗೆ ಬಾಯಿಗೆ ತುತ್ತು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕಾಯನೂ ನಡುನಡುವೆ ಸಾರಂಗನಿಗೆ ತಿನ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಈಗಲೂ ಅದೇ ನೆನಪಾಗಿ ಪಾಂಡುವಿನ ಬಾಯಿಗೆ ತುತ್ತನ್ನಿಡುವಾಗ ಅವನು ಮರು ಮಾತಿಲ್ಲದೇ ಉಂಡಿದ್ದ. ಕಮಲಿ ನಗುತ್ತ,

‘ಪಾಂಡುರಂಗ ಇಷ್ಟು ಬೇಗನೇ ಯಾರೂ ಹೊರಗಿನವರ ಜೊತೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡವನಲ್ಲ.. ಅದೇಕೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೆಚ್ಚಿಕೊಂಡನೋ.. ವಿಚಿತ್ರ..’ ಎಂದು

ಅಚ್ಚರಿ ತೋರಿಸಿದಳು. ಕಾಯನೂ ಅವಳ ಮಾತಿಗೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸದೇ ಮೌನದ ಮೊರೆ ಹೊಕ್ಕ. ಆದರೆ ಮನಸ್ಸು ಮಾತನಾಡತೊಡಗಿತ್ತು.

‘ತನಗೆ ಈ ಮಗುವನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಬೇಡವೆಂದರೂ, ಅಳಿದ ತನ್ನ ಕಂದ ಸಾರಂಗನ ನೆನಪು ಮೂಡಿಸುತ್ತಿಲ್ಲವೇ..? ಅಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣತೆ ಪಡೆಯದೆ ತನ್ನ ಮಮತೆ, ಅದೇಕೋ ಈ ರಂಗನನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಹೊನಲಾಗಿ ಹರಿದಿತ್ತು.. ಹೌದು.. ರಂಗ.. ಹಾಗೇ ಕರೆಯಲು ತನಗೆ ಅಸೆ.. ತನ್ನ ಮಗನ ಹೆಸರು ಅವನ ಹೆಸರಲ್ಲ ಅಡಗಿತ್ತಲ್ಲವೇ..? ಬಹುಶಃ ತನ್ನ ಪ್ರೀತಿ, ಆದ್ರತೆ ಈ ಎಳೆಯ ಮನಸ್ಸು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿತ್ತೇ..?’

ಹಾಗಾಗಿ ತನ್ನತ್ತ ಒಲವು ತೋರಿಸುತ್ತಿದೆಯೇ..?

ತ ನ ಗ ಂ ತೂ ,

ರ ಂ ಗ ನ ನ್ನು

